

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Tableta de scriitor

Sunt ortodox și iubesc Ortodoxia

Printre cele dintâi învățături pe care bunicul meu, crâșnic, până la moartea sa prematură, al Bisericii Ortodoxe din Dalboșeț mi le-a dat, a fost să-mi arate bobul de grâu și, imaginat pe o fațetă a acestuia, chipul lui Dumnezeu. Din acel moment, ori de câte ori am avut în palmă bobul de grâu, am simțit un fior, o cutremurare lăuntrică, gândindu-mă că aș putea simți atingerea lui Dumnezeu. Mai apoi, când am văzut că înainte de a tăia pâinea, bunicul face semnul crucii pe spatele ei, am reținut, pentru câteva zile voi trăi, prețul spiritual, nu doar material, al pâinii.

Alături de bunicul meu am pășit pentru prima dată pragul Bisericii, copleșit de scenele cu sfinți, martiri, evangheliști, arhangheli, cu Fecioara cu Pruncul, cu Mântuitorul și Sfânta Treime, într-o misterioasă, dulce, învăluitoare protecție asupra copilului neștiutor și temător. Glasul preotului bătrân care botezase, cumunase și dusese la groapă câteva generații de săteni, răsumase parcă venit de pe un alt tărâm, rostind cuvântul lui Dumnezeu. Îl completau vocile coriștilor, cea a bunicului și le purtau pe toate în slavă clopotele. Și astfel, vecinicia se pogora, se logodea, prin Biserică, cu pământescul, cu ființa umană, cu timpul trecător, cu firul de iarbă.

ACTUALITATEA TRISTEȚII

„Rău, e Doamne, prin străini,
Ca desculț prin măracini ...
Sunt flămând și frigu-i mare,
Nu mă lăsa, Mareșale !”

(cântec de război)

Sărbătoarea Sfințelor Paște trecea întreaga comună printr-o uriașă febră. Febra curățirii prin post, a primenirii odăilor, casei, hainelor, oboarelor, animalelor și a drumului ce trecea prin față. În seara învierii, coboram sute de

Ion Marin ALMĂJAN
(continuare în pag. a 2-a)

Credința
Strămoească

Îngustă este calea ...

Aristos vorbește despre “viața veșnică” pe care o făgăduiește tuturor celor ce cred în El, dar adaugă “strâmă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află”. De aici putem înțelege că nu este de ajuns ca cineva să fie botezat pentru a-și moșteni viața veșnică deoarece, spune Mântuitorul, “nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu din ceruri”.

† NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Poezii adevărate

DA, EȘTI BĂTRÂN ...

Da, ești bătrân ... Și totuși gustă
priveliștea - atâta câtă-ncape
în ochii tăi cu ostenite pleoape -
E drept, îți este zarea mai îngustă,
dar ți-e și cerul mai aproape.

Da, ești bătrân ... Și totuși cântă
gura fetei care te sărută,
cum ai cântat și-ai sărutat o sută,
bătrânule poet.
E drept că sângele mai greu se înfierbântă,
dar se și răcorește mai încet.

Da, ești bătrân ... Și totuși oare
nimica nu-ți mai poartă lira-n pântec?
Ți-a odrăslit și cel din urmă cântec?
Ți-ai spus durerea până-n vârș și până-n fund?
E drept, ți-e mâna mai tremurătoare,
dar freamătă și struna mai rotund.

Da, ești bătrân ... Și totuși, du-te,
pe vechiul drum, la crâșma de-altădată.
Iubește, crede, cântă și te-mbată
la nesfârșit, de la-nceput.
E drept, iluziile se pierd mai iute,
dar ai și mai puține de pierdut.

Marcel BRESLAȘU

Clasici uitați ...

CALCUL ECONOMIC

Ne și Gogu stau de patru ore în cârciumă și sorb meditativi din halbele cu bere rece. Afară e zăpușeală, dar masa lor se află sub un platan umbros și protector, iar telemeaua cu roșii a fost excelentă. Despre mici ce să mai vorbim? Se topeau în gură.

- Dragă, se confesează Nae, e plăcut să mănânci la restaurant, să fii servit prompt și curat, în caz că ospătarul te cunoaște, fiindu-i client vechi, te simți ca acasă. Totuși...

- Ce vrei să spui cu asta? întreabă Gogu, după circa două minute.

- Alțeva e să ai căminul tău, casa ta, masa ta, nevasta ta. Nimic nu poate înlocui tihna și comoditatea căminului conjugal. Vii acasă, obosit, nevasta îți servește o mâncare caldă, îți dă halatul și papucii, te întreabă cum îți merge la servicii, plus diferite alte chestiuni intime. Din păcate, eu...

Între timp, au venit fripturile și cei doi nu mai au timp de vorbit. Ceva mai târziu, după ce li se aduce al patrulea rând de halbe cei doi revin la firul discuției.

- Ce voiai să spui de nevastă-ta? întreabă Gogu. Că nu-ți asigură căldura sufletească necesară? Că nu te așteaptă fericită în pragul casei?

- Nu mă așteaptă. Vin acasă și stau singur cuc. Mă uit pe pereți, sufletul meu e pustiu. Uneori mă uit la televizor, îmi fac

singur mâncare, îmi spăl singur ciorapii, îmi calc cămășile.

- Dar ea unde este?
- Nu știu.

Ion BĂIEȘU
(continuare în pag. a 2-a)

TEZAUURUL DACIC DE LA SINAIA

După Unirea Principatelor în 1867, s-a înființat Sistemul monetar

de aur (de 20 de lei) au fost puse într-un cilindru de plumb la temelie Castelului Peleş în anul 1875, ce se construia în Poiana Văcăriei, teren oferit regelui de Mănăstirea Sinaia.

Cu acest prilej, cu ocazia săpăturilor la noua construcție s-au descoperit câteva sute de TĂBLIȚE de AUR, fiecare cu dimensiunea 10/15 cm cu o scriere dacă-getică în relief (alături de alte desene figurative printre care și planurile Cetății Sarmisegetusa) împreună cu alte obiecte de podoabă în majoritatea lor din aur.

Se pare că Tezaurul provenea de la Peștera Sf. Ana din apropiere, al cărei tavan s-a prăbușit și Tezaurul a fost depozitat la Mănăstirea Sinaia, care l-a ascuns în niște tainice de “prădători”.

Ulterior, în aceeași zonă s-a mai descoperit un Tezaur de obiecte de aur, când specialiștii regali din mai multe țări au captat Pâraiele Peleş și Sf. Ana pentru a asigura apă mănăstirii și noului Castel Peleş și pentru a-i

Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XIII
Nr. 4 (158)

APRILIE
PRIER

ADRESA INTERNET
http://www.magazinmr.uv.ro
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2007

Sunt ortodox și iubesc Ortodoxia (urmărire din pag. 1)

lămpașe aprinse (în vremea aceea nici un sat din Țara Almăjului nu era electrificat) spre Biserică a cărei avlie (curte) era înțesată de oameni. Întregul alai, cu preotul în frunte, pornea să ocolească comuna și să anunțe fericita și marea veste a învierii Domnului Isus Christos. La fiecare casă erau așternute pe pervazurile ferestrelor deschise procovițe înflorate, cusute la război, ghivece cu flori, lămpi de petrol și lămpașe aprinse. Pivele (treascurile) bubuia, vestind învierea Mântuitorului.

Bunicul mi-a arătat cristelnița în care am fost botezat în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Acolo s-a produs momentul ieșirii mele din păgânism și al intrării pe poarta binecuvântată a Bisericii apostolești. În lungul vieții am fost ispitit să-mi părăsesc Biserica în schimbul unor avantaje. Alții m-au amenințat cu pedepse, cu pierderea slujbei. Și unora și altora le-am întors spatele. Dacă i-aș fi ascultat aș fi trădat memoria bunicului, a tuturor celor care au fost înaintea lui, din neamul meu. O singură dată am simțit șarpele îndoielii și al unei revolte trădătoare. Ajunsesem, cu mari dificultăți, la Istanbul. Primul gând l-am îndreptat spre Catedrala Ortodoxiei, Sfânta Sofia. Înfrigurat am pășit spre ea, urmărind cu privirile clopotnițele semețe ce străluceau de departe. În fața porților copleșitoare, înalte încât putea să treacă prin ele cal și călăreț (Și așa se spune că s-a și întâmplat. Cuceritorul Constantinopolului, în semn de regească trufie, a intrat cu calul în marea și sfânta Biserică a ghiaurilor, umilind-o și batjocorind-o în acest fel, dând o lecție creștinilor dezbinați, ce și-au trădat cauza.) m-am simțit copleșit de vină și de jale. Sentimente care nu m-au părăsit mult timp. Și astăzi, când transcriu aceste gânduri, le simt reînviată, cu aceeași forță. Bolțile grandioase, imperiale, altădată împodobite cu picturi fascinante au fost zugrăvite cu var. Pe alocuri, ca jalea și umilirea să fie mult mai adânci, biruitorii au dat la o parte varul ca să vadă creștinătatea ce a pierdut, cât de mare este puterea osmană. Mai mult chiar, pancarte uriașe, grosolan concepute, pe care au fost scrise versuri din Coran, atârnă de acele bolți. M-am întrebat și continui să mă întreb de ce nu este posibil ca Sfânta Sofia să fie redată creștinătății ortodoxe, restituindu-i-se și măreția de odinioară. Câștigul Turciei ar fi uriaș în plan material dar și moral, dacă ar face acest gest, dar și al nostru, al tuturor ortodocșilor, pentru care acest monument al credinței, după opinia mea mai semeț și mai frumos decât Săn Pietro, ar constitui mantia sub care ne-am adăpostit gândul și speranțele pentru veșnicie.

Acum, gândurile mele se îndreaptă spre toți credincioșii, dorindu-le sănătatea minții și trupului, puterea de a nu se lăsa copleșiți de chemările de sirene ale Necredinței, indiferent de chipurile sub care ea se ascunde. Christos a înviat! Paște fericit!

Ion Marin ALMĂJAN

TEZAUURUL DACIC DE LA SINIAIA (urmărire din pag. 1)

consolida fundația.

În operațiunile de captare la săpăturile unui izbuc s-au descoperit alte plăci de aur cu o scriere veche daco-getică, monede de aur și bronz, cu reprezentările zeiței Sarmis. Inițial nu s-a descifrat scrierea ciudată, însoțită de inscripții în greacă și latină în relief. Din păcate tăblițele primite în dar de Carol I de la Autorități, nu le-a înțeles semnificația, și le-a topit sau le-a vândut, fiind strămtorat cu cheltuielile necesare construirii Palatului Peș.

Totuși, înainte de topire, aceste plăci de aur au fost copiate pe tăblițe din plumb și cositor, din care circa 35 de bucăți s-au păstrat până azi. În mod sigur alte tăblițe ar mai putea fi găsite în Muzeele de la Roma, Viena, Berlin, Paris sau Londra ca și în unele colecții particulare din lume. Deși s-a spus că strămoșii noștri erau barbari, nu știau să scrie, daco-geții scriau pe plăcuțe de aur și aveau meșteșugari foarte pregătiți și pricepuți. Se pare că plăcuțele de plumb (copiate celor din aur au fost ignorate cu bună știință de către așa-ziiși "cercetători" care nu voiau să se știe de noi și de scrierea geto-pelasgo-dacă.

Kogaionul din Bucegi

Kogaionul - muntele sfânt al dacilor, unii îl identifică cu Vf. Omu, alții cu Ceahlăul etc. locul în care au fost descoperite multe comori și vestigii dacice. Acești munți erau împânziți de multe și întortocheate galerii subterane, unde te puteai refugia în caz de pericol. Galerile erau legate între ele, puteau izola ani de zile pe marii preoți de lume și pe asceții ce se izolau să scrie (așa a dispărut Zalmoxis 3 ani, când a scris Bella Ginele - "Frumoasele Legi").

De fapt de jefuirea comorilor dacice a fost recunoscută oficial din zone arheologice rară protecție. Tone de aur și alte vestigii au fost înstrăinate peste granițe după 1989, descoperite și jefuite de braconieri de comori, care peste tot în țară cu ajutorul magnatometrelor (detectoarelor de metale peste densitatea 7 - aur, platină, argint) și al hărților făcute din sateliții geologici au putut fura. Legile fiind permissive și azi se întâmplă același jaf criminal. Ziarele sunt pline de brățări dacice aflate în mâna unor privați și societăți pe care trebuie să le răscumpărăm.

Ș. T.

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„Suntem o țară nenorocită de gazetari cu nenorociți gazetari care sunt orice.”

Eugen Ionescu

Acesta nu e capitalism

Acesta nu e capitalism, nici măcar din acela „sălbatec”, despre care nu ni s-a spus niciodată unde a existat cu adevărat. E un fel de socialism pseudo-suedez, inventat de oligarhia politică pe la începutul anilor '90. Rețeta sa e simplă: iei ceva public și scoți bani din el, bătându-ți joc de același public. Problema României nu e doar incompetența clasei politice, ci și retardarea culturală a elitelor sale economice. În Occident sunt lucruri pe care nu le poți face în spațiul public pentru că nu te lasă legile, obiceiurile sau reglementările breslei. La noi însă poți deschide un cazinou într-un muzeu și poți vinde bere și cârnați în față la Ateneu. Cât despre standardele vieții publice, pe „patronul” român îl doare undeva. Bani să iasă.

Cătălin AVRAMESCU
„Cotidianul”, nr. 4749**Mircea Dinescu se întoarce la "Adevărul"**

„Să nu-și închipuie băieții că vine Dinescu cu chef de răzbunare. Nu. Să scrie ei. Eu o să-i exploatez cu mare drag. O să le iau 9% din sudoarea muncii și eu o să stau să scriu versuri pe malul Dunării”.

Mircea DINESCU

Tristețea săracului

„Bechtel îmi râde în nas și mă enervează.”

Radu BERCEANU

Dacă puteți râde ... râdeți !

„1 martie 1837. Se naște Ion Creangă. El a fost de mic un mare gurmand; de aceea a scris «Amintiri din cofetărie» și «Soacra cu trei iezi»”; „2 martie 1931. Se naște Mihail Gorbaciov. Mama lui a fost foarte mulțumită (.) deoarece la o singură naștere a avut și băiat și fată”; „3 martie 1853. Se naște pictorul olandez Vincent Van Gogh. Era el cam într-o ureche, dar picta niște peisaje de rămâneai mut”; „1930. Se naște Ion Iliescu. În timp ce se afla în burtă la cele două mame ale sale el a declarat că nu iese de-acolo decât cu picioarele-nainte”; „4 martie 1970. Submarinul francez «Eurydice» explodează, deoarece submarinul rusesc «Orfeu» s-a uitat înapoi cu mânie”; „5 martie 1827. Moare fizicianul italian Alessandro Volta. El a inventat bateria de vin chiar la restaurantul «Volta rece»”; „5 martie 1897. Se înființează Academia Americană de Negri. În primul an (.) la Academie n-a reușit nici un negru, deoarece la examen le-a picat «Colț Alb»”; „5 martie 1934. Este sărbătorită pentru prima oară «Ziua soacrei». Din nefericire (.) sărbătoarea a picat într-o zi de gineri, 13”; „6 martie 1475. Se naște Michelangelo Buonarroti. El este autorul celebrei statui «Moise Guran». Din păcate (.) el n-a mai apucat să termine o altă capodoperă pe care o începuse, «Venus din Mile Cărpeneșan»” Ați râs de v-ați prăpădit, nu-i așa?

„Adevărul Satiricon”

Trocul

„Marko Bela confirmă trocul cu Băsescu, după alegerile din 2004.: Trădați PSD-ul și vă dau legea minorităților!” De ce n-o dai tu pe mă-ta, sau pe nevastă-ta, Chiorule? Care va să zică, pentru a-ți face un guvern-marionetă, cu ungurii în el, ai fost capabil să promiți sfărțecarea teritorială a României! Ce altceva ai mai promis mă, bețivane?”

ALCIBIADE

„România Mare”, nr. 868

CALCUL ECONOMIC (urmărire din pag. 1)

- Așa făcea și prima mea soție. Dispărea. Când o întrebam unde a fost zicea că făcuse o vizită unei mătuși, își fabricase circa zece mătuși fictive. Ar trebui să pui piciorul în prag. Nu trebuie să admiți să fii umilit. Ia-i cheile și încui-o în casă. Leag-o de piciorul patului. Sau de chiuveta din bucătărie. Nevasta trebuie să stea permanent în casă, să asigure cu ființa ei căldura căminului conjugal. Eu am divorțat din cauza asta de trei ori până acum. Ultima soție pleca la piață și întârzia sistematic zece-cinșpe minute, deși îi cronometrasem drumul minut cu minut. Am exclus-o din viața mea fără pic de remușcări. Te sfătuiesc și pe dumneata să divorțezi.

- De cine să divorțezi ? întreabă Nae, abulic.
- De nevastă.
- Care nevastă ?
- De nevasta pe care ziceai că n-o găsești acasă.
- Păi, cum s-o găsești acasă dacă nu sunt înșurat ?

- Nu ești înșurat ? !
- Nu.
- Atunci despre ce nevastă vorbeai ?
- Vorbeam despre o nevastă posibilă. Vorbeam la figurat. Mă înțelegi ? Localul public îți oferă totul, în afară de căldură sufletească. Căldura sufletească nu ți-o poate oferi decât o soție. Dar merită să te căsătorești doar pentru căldura sufletească ?
Nae e patetic, glasul lui a căpătat o intonație specială, ochii i s-au umezit, Gogu, e și el emoționat.

- Dragul meu, după părerea mea e mai avantajos să fii singur și să aspiți mereu spre un cămin conjugal. Poate să ți se pară paradoxal, dar menajul de unul singur, cu două mese zilnice la restaurant, este mai avantajos decât o căsătorie care se sfârșește cu divorț. Dacă ai un pix îți fac socoteala pe loc.

Nae scoate un pix, iar Gogu începe să facă socotelile. După două ore și încă patru halbe, adevărul se arată a fi de partea lui Gogu: nevasta e mai costisitoare cu o sută nouăzeci și cinci de lei și cincizeci de bani lunar.

- E clar, zice Nae, nu mă mai înșor.

Ion BĂIEȘU

Ioan Munteanu

TRATAT
DE
OBSTETRICĂ

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE

Imensul TRATAT DE OBSTETRICĂ, operă monumentală, nedeslăpită de harul unui om și savant, stă astăzi, mărturie pentru viitorul unei specialități medicale de o supremă dedicație, dar și pentru generațiile de astăzi, de medici, ca și pentru cei care vor veni în viitor.

Academician Profesor Dr. IOAN MUNTEANU

șeful Clinicii Universitare de Obstetrică — Ginecologie BEGA — Timișoara

Pe capătul unei ierni subțiri și scorojite ca o lipie, de unde țara se arată destrămată de tristețe, maestrul Ion Arieșanu - omul care a scris mai multe cărți decât au citit 90% din parlamentarii României, ne bucură, încredințându-ne spre publicare un interviu cu un OM. Căci acesta este domnul academician Ioan Munteanu, bănățeanul pentru care medicina este mai mult decât o profesie, este o misiune. Un savant, care, asemeni unui personaj din Turgheniev, privește azi lumea și viața de la înălțimea menirii sale împlinite. Și faptul că, o asemenea cuceritoare personalitate, acceptă să trăiască și să muncească într-o țară pe care, cu cât o cunoști mai bine, cu atât o înțelegi mai puțin, ne obligă la recunoștință. Iar cel dintâi, care se înscrie pentru a o dovedi, îngăduiți-mi să fiu eu, căci, în brațele acestui OM, s-a arătat, pentru întâia oară lumii, feciorul meu, Alexandru.

(Urmare din numărul trecut)

- Ca să nu mai pomenim de Tratatul de Obstetrică, editat de Academia Română, preț de mai mult de 1500 de pagini, impunător și revelator, pentru știința medicală pe care o urmăriți și căreia v-ați devotat, cu întreaga-vă ființă creatoare.

- Oamenii de știință de pe mapamond, din acest Tratat, pornind din universitățile celebre din întreaga lume: Harvard, Paris, Chicago, Heidelberg etc. și-au căutat loc în paginile Tratatului editat de Academia, încât acesta a devenit o operă la conjunctura dintre milenii, care aduce obstetrica română la nivel mondial. În pregătire, avem ediția a doua. Care va augmenta Tratatul de azi.

- Cine, în decursul timpului, v-a deschis gustul cercetării științifice?

- Maestrul meu, Profesorul Nubert, a fost cel care m-a îndemnat spre studiul științific. În general, obstetricienții, ginecologii, câștigă, o duc bine, în urma practicii lor medicale, însă, pentru mine, cercetarea a avut farmecul și atracția ei aparte. Ceva fundamental. Care trece peste practica medicală.

- Spiritul nostru creator nativ, ca și spiritul de nație europeană, care a suferit și a luminat, între două războaie, care a stagnat, sub dictatură, astăzi, să cadă, oare, de tot, în abisul indiferenței, al desuetudinei?

- Eu cred în dotarea exemplară a națiunii mele. Și pilde avem. Reușite avem. Dar, mai cred, de asemenea, că, numai prin strădaniile societății întregi, prin stimulentele ei, prin fagăduințele sociale vom putea să înălțăm creațiile științei. Această fagăduință, de a întinde mâna tinerilor, cu mințile dotate, trebuie să devină o acțiune debordândă socială. Trebuie să cuprindă cu fervoare întreaga societate. Până la ultimul om. Trebuie să ne interesăm de ultimul suflet, plin de calități, care ar putea, mâine, să devină un luceafăr; pe cerul emblematic al profesiei sale. Mințile deosebite vin cu oferta lor. Și ne întind nouă străduințele minunate ale eforturilor creierelor lor: Noi ce facem cu ele? Le primim. Le adapostim aici. În țara în care ei s-au născut? Pe care ei o socotesc MAMA LOR, sau îi lăsăm, să migreze afară, în strălăutate, unde li se oferă un trai mai omeneș și mai mulți bani?

- Ce v-a adus prietenii, legăturile sufletești, de-a lungul carierei? Împliniri? Deziluzii?

- Prietenii de început, ale tinereții, mi-au adus mereu satisfacții. Am trăit în umbra lor. M-am implicat în iubirea de prieten. În prietenii de suflet. Mergând până acolo încât am organizat întâlnirile noastre colegiale, până și la 45 de ani de la absolvire.

- Nu v-a dat ghies, niciodată, ideea de a vă atașa unui ideal politic?

- Am fost pețit, de tânăr student, să intru în partid. Dar nu m-a atras. Deși eram fiu de țaran. Aveam „originea socială sănătoasă”. Am fost invitat să intru, prin partide, și după 1989. Ba mi s-au oferit și posturi sus-puse. Le-am refuzat. Le-am spus că eu îmi fac doar profesia. Asta îmi ajunge. Asta e viața mea.

- Ce credeți, se poate ajunge, din orice clasă socială și oricât de jos, social, ai fi, la stadiul de-a deveni cineva?

- Eu am venit, copil, aproape desculț, de la sat, la școlile de la oraș. Și nu m-a putut stăvili nimeni. Am ajuns ceea ce am ajuns. Am dovedit, deci, că SE POATE!

- În regimul trecut, ideologia își văra coada în câmpul medical unde muncați?

- Nu au pătruns în medicină, în secretele ei, că nu aveau cum. Dacă ei, până și pronunția Obstetrică o făceau stălcit? Ei încercau, în schimb, prin unii turnători din spitale, să ne facă rău, nouă și femeilor, în privința avorturilor, din anii aceia ai nesăbuiției criminale. Ignoranța lor, în acei ani cumpliti, au făcut multe drame. Femei ucise, fără vina lor. Copii, rămași orfani. Sterilitate trupească pe viață. Sechele. Faptul că limita cezariană, la femei, la doar 5% dintre ele, când, azi, în țările evaluate, ea ajunge până la 30%. Da, politicul a dispus. A impus dogmele. Iar viața vie a suferit consecințele.

- E o ramură mai dificilă, mai specială, obstetrică, față de celelalte?

- Nu e mai dificilă. Nu e mai specială. Omul e om. Este, în schimb, ramura medicală cea mai pozitivă, cu puțință. Deoarece, din ea, apare, până la urmă, prin suferință, sânge, VIAȚA, BUCURIA, NOUL NĂSCUT. Și, prin aceasta, suferința se extompează, dispore.

- Cum vedeți viitorul nostru ca neam? Vom reuși să ne impunem marca noastră specifică între popoarele Europei?

- În zilele noastre, se constată că sporul natalității noastre românești este unul negativ. Un sociolog transilvănean a mers până acolo, încât, a pronosticat că, în 200 de ani, s-ar putea ca poporul nostru să dispară din istorie. Noi am fost, însă, mereu, un popor aplecat spre sporirea familiei. Un popor reproductiv. Dar, pentru aceasta, timpurile noastre moderne trebuie să ofere femeilor și sentimentul de ajutor. De interes, pentru natalitatea națiunii. Pentru sporirea ei.

- Dar viitorul medicinii? De care unii fac mare caz, cum va arăta oare?

- Potențial intelectual avem. Obligația, să mergem după regulile Europei, o avem. Minte avem. Aparatură avem. Sau vom avea. Românul este o ființă inteligentă. În toate acestea văd eu răspunsul la întrebare.

- Ce reprezintă propria familie pentru D-voastră?

- Familia mea este excepțională. Am două fete adorabile. Cu studii la Heidelberg. Căsătorite. O soție minunată. Aceasta înseamnă o bază solidă pentru un pământean. De la baza acestei familii, care mi-a fost alături de o viață, eu pot continua munca înaltă și creația, cu sfințenie.

- Sunteți o ființă echilibrată și luminoasă. Un bărbat puternic. În care arde sentimentul și energia vieții. Un specimen solar, plin de bunătate și dăruire spre cei care vă împrejmuiesc. Om cu voie bună, cu mâinile mari, de țaran, robuste, încrezătoare, gata de a porni la roboteală cu îndemânare, dar mai sunteți un om, și cu o anume gravă severitate, ascunsă după un surâs îngăduitor, sau ușor ironic, față de cei din jur, care vă solicită și în slujba însănătoșirii cărora vă puneți, zi de zi, silința, carajul, cunoașterea și viața proprie.... Cum este, Domnule Profesor, să fiți medic, veșnic căutat, cerut, rugat, solicitat și să stați sub spotul luminilor albe, ale operatorului, cu trupul năpădit de transpirație și tensiune, iar, pe patul de suferință, să vă aștepte ființele care își pun viața în mâinile D-voastră? Cum este acest sentiment și acest moment unic și binecuvântat, și atât de uman, pentru medicul și Profesorul, ba chiar pentru Academicianul Ioan Munteanu, a cărui imagine gravă, victorioasă, o port și eu, în amintire, cel care vă știu de o grămadă de ani?

- E un sentiment cu adevărat uimitor. Și revelator. Te vezi și te simți deodată ca un mic dumnezeu, pus, acolo, să fii de ajutor oamenilor. Mă simt, în atari situații, uimitor; extrem de uman. Și mă modelează la măsura pacientului și a încrederei sale în mine, medicul, indiferent de înălțimea valorii social-umane a celui ce mă cere. Astăzi, după o viață de biruinți, izbânzi, trăiri la limita de sus a entuziasmului, pentru ceea ce săvârșesc, spre slăvirea vieții, cred că, fără profesia mea și pentru ceea ce fac bun în interiorul ei,

n-aș fi capabil să trăiesc mai departe. Realizez acest fapt de o viață. Caut să mă modelez, mereu, acestei meserii. Cum caut să mă apropiu, de fiecare pacient, operat și însănătoșit, prin iubirea mea față de el. Prin încrederea pe care caut să i-o aduc în inimă. Prin convingerea că, ceea ce fac eu, înseamnă chiar actul meu total de dăruire spre om. Omul în suferință, pe care eu încerc să-l aduc, la malul verde al vieții.

- Înainte de a părăsi extraordinara D-voastră Clinică particulară, de pe strada Popa Șapcă, la colțul Fântâni exuberante a punctelor cardinale, clinică pe care o asemănăm cu un adevărat stup uman, m-am întâlnit, printr-un fel de miracol, cu o familie din orașul meu de naștere, pe care nu o văzusem de mulți ani, și pe care, uimii, întâlnind-o acolo, eu am întrebat-o ce caută la Clinica dumneavoastră. Ei, cei doi, mi-au răspuns, fericiti: „Vrem, din inimă, să avem un copil, dar nu putem. Dar domnul profesor Munteanu ne va ajuta să-l procreăm și să-l avem”. Ce înseamnă această minune devenită, prin Dumneavoastră, domnule profesor, minune a științei obstetricii contemporane, pe care o aplicați D-voastră, în laboratoarele Clinicii pe care o conduceți? Înseamnă că aduceți, pe lume, și copiii, și bucuria oamenilor spre a-i avea, prin această nouă metodă a științei, a copilului din eprubetă? Spre a-i face fericiti, pe cei care nu-i pot avea, în mod natural, în trecerea lor prin această lume?

- Visul meu, din tinerețe, pe care mi-l imaginam, dar nu credeam să-l ating, vreodată, nici să ajung atât de departe, a fost să creez, cândva, „copilul din eprubetă”. Încă din 1973 am deprins studiul sterilității cuplului. M-am întors, de la cunoașterea acestui studiu, din București timpului, cu optimismul navalnic al tinereții mele de atunci. Treptat, treptat, prin ani, am creat copilul din eprubetă. Care a fost ștacheta de neatins și culmea succesului meu profesional și științific de o viață. Care s-a și realizat, în 6 februarie, anul 1996.

- Aveți, oare, prin acest succes de vârf, al științei, „al copilului în eprubetă”, ce v-a urmărit întreaga viață, sentimentul durabil că aduceți unor familii împăcarea și bucuria de-a deveni părinți, chiar atunci când natura li se împotrivesc?

- Eu știu un lucru esențial, că nu există nimic mai frumos și mai înălțător; pe Terra, din tot ceea ce pot face eu pentru un semen de-al meu, decât de a-i aduce bucuria aceea pe care numai o femeie care așteaptă un copil o poate exprima, când ea exclamă, fericită: „Am rămas gravidă”. De aceea, între familia aceea, întâlnită de D-voastră, care și-a exprimat dorința de a fi părinți unui prunc, și bucuria mea, a aceleia ce le puteam împlini visul, a fost o întâlnire de lumină a vieții. Căci, numai atunci când crezi și tu, cum spuneam, numai atunci te simți un mic mântuitor, un demiurg al vieții acesteia a noastre.

- Și, atunci, ce credeți că reprezintă o femeie-mamă și copilul ei, care este și creația ei, pentru omul, savantul și medicul curant Ioan Munteanu?

- Dacă n-ar fi ea, femeia și mama, cred că n-ar fi nimic. N-ar fi nici poezii, nici inginerii, nici medicii, nici eroii... Nu, n-ar fi nimic, fără EA, creatorea desăvârșită, de pe această lume.

Între fiicele sale adorabile, Ioana și Laura, lângă distinsa-i soție, Doamna Gina, și alături de ginerii săi dragi, Arthur și Andrei, onorabili absolvenți ai vestitei Universități Heidelbergiene. Profesorul își înscrie efigia tatălui și a soțului, dar și a medicului român de excepție, plin de compasiune și generozitate, față de pacienții săi eterni: femeia și copilul, în a căror slujire și-a pus talentul și viața, încă din tinerețe, cu o hotărâre înaripată și fără greș.

Întrevedere realizată de Ion ARIEȘANU

Corecturi la articolul „De vorbă cu un OM”, apărut în martie 2007

1. Se va citi: Notele, la acea vreme, erau de la 1 la 5, după sistemul rusesc.
 2. El m-a întrebat într-o moldovenească neaoșă: „De unde ești matală, măi băiete?”. I-am zis: „Eu mi-s din ...!, dar nu m-a lăsat să-mi termin propozițiunea, zicându-mi: „Știi, știu de unde ești”.
 3. Externatul și internatul se promovau printr-un concurs de selecție.
 4. A se citi: Caloghera, nu Cologhera.
 5. Așa am ales și eu chirurgia, precum și cei dinaintea mea, chirurgii: Bucșa, Crișan, Bulbuca, Drăgan și marele Ioan Mureșan.
 6. A se citi, în loc de Profesorul Master, Profesorul G. Bastert.
 7. La ultima întrebare din interviu, a se citi: Primul Congres internațional de specialitate. Congresul a fost patronat de Organizația Helvetică. Unde () șase medici, respectiv profesori, erau din Germania, nu din Elveția.
- Notăm faptul că greșelile apărute în numărul anterior al revistei, din martie 2007, aparțin exclusiv autorului interviului, pentru care el își cere scuze Academicianului Prof. Dr. Ioan Munteanu, cât și cititorilor săi.

De ce i-au urât comunistii pe evrei ?

Avut vreo justificare aversiunea conducătorilor comuniști din Europa centrală și de est, față de evrei? Din punctul lor de vedere a avut ... După ce s-au folosit din plin de evrei și și-au consolidat situația, au căutat (și au reușit) să se debaraseze de ei. Foarte bine ! Toate partidele comuniste din lume au fost și sunt invadate de evrei (și nu neapărat din oportunism), începând cu cel sovietic, chiar de la începuturile sale. Se povestește (dar nu este o invenție) că, în decembrie 1917, la o ședință a guvernului sovietic (Consiliul Comisarilor Poporului), ministrul Justiției, evreul Isac Steinberg, i-a cerut lui Lenin îngăduința de a lipsi un sfert de oră, pentru a merge să adune un minian pentru a spune rugăciunea de lătraif: era ziua comemorării tatălui său.

- Reține-te într-un colț din cameră - i-a răspuns Lenin - și fă-ți rugăciunea ! Aici se află pe puțin zece miniștri evrei !

Leon Troțki

Lenin nu glumea, nici nu exagera: în primul guvern sovietic, prezidat de el după Revoluția din Octombrie (1917), erau mulți miniștri evrei (sau, mai exact, mulți evrei miniștri): Leon Troțki-Bronstein - fondatorul Armatei Roșii, primul ministru de Externe sovietic — Litvinov, Sverdlov, Zinoyiev, Radek, Dimanstein, Steinberg, Lozovski, Leib Kamenev, principalul ideolog al Partidului Comunist Sovietic după Revoluție, Yoffe ... (mai toți aceștia vor fi uciși de Stalin când va pune mâna pe putere, după moartea lui Lenin).

Știți ce înfocat bolșevic a fost evreul Leon Troțki. Dar când s-a însurat cu evreica și bolșevica Alexandra Sokolovskai, amândoi se aflau în închisoare, la Moscova. A fost chemat în celulă un rabin, un temnicer i-a împrumutat miresei o verighetă, „și hupaua li s-a ținut după toate regulile”. N-am să spun că Leon Troțki, „întruchiparea diavolului”, cum era numit, a fost ... sionist, dimpotrivă, ca toți bunii comuniști, socotea sionismul o șarlatanie ; însă un strănepot de-al său, „foarte religios”, trăiește în Israel, la Kiriat Arba, și e membru în mișcarea Kah ... Conștient de originea sa, Troțki acceptase ușor, după moartea lui Lenin (care-l desemnase pe el drept urmaș) să fie ales Stalin ca secretar general al Partidului Bolșevic: „Nu vreau să periclitez, prin originea mea evreiască, viitorul partidului nostru” - Viața mea - Leon Troțki (Lev Davidovici-Bronstein). Ceva asemănător se pare că a gândit și-a trăit Ana Pauker în România, neștiind că își semnează, astfel, cu propria-i mână, sentința de condamnare la „moarte lentă”, mai întâi morală, apoi - natural - fizică. Pe când Troțki s-a ales cu feasta despicată de tăișul unei toporiște mânuite de un „agent special trimis de Stalin” tocmai în îndepărtatul Mexic (1940). Nici asta să n-o fi știut Ana Pauker?

Litvinov

Marius Mircu

NU AM VENIT SĂ STRIG: JOS JIDANII

Spuneam odată că atunci când clasicii unui popor sunt permanent actuali prin tristețea socială a creației lor, poporul căruia ei aparțin este pierdut. Mulți au crezut că mă înșel, dar vă poftesc să vă amintiți versurile: „Vai de biet Român săracul ! / Îndărăt tot dă ca racul, / Nici îi merge, nici se'ndeamnă, / Nici îi este toamna, toamnă, / Nici e vară, vara lui, / Și-i străin în țara lui.” Au trecut 184 de ani de la apariția lor. Ce ziceți, este Eminescu actual ? Și dacă da, ce am făcut noi 184 de ani ? Dar discursul politic rostit de Corneliu Zelea Codreanu în 4 decembrie 1931 ?

Vasile TODI

DISCURSUL,
ținut de Șeful legiunii în Parlamentul Țării

Corneliu Zelea-Codreanu

- D-l deputat Corneliu Zelea-Codreanu are cuvântul:

- D-le președinte, d-lor deputați, eu sunt cel mai tânăr dintre d-voastră, și reprezint o mișcare tinerească. M-am ridicat aici prin propriile mele puteri, fără ajutorul și sprijinul nimănui. Cred că actualii conducători ai României Mari se vor obosi să mă asculte și pe mine, ca unul care sunt exponent al generației tinere, generație sbuciumată, generație despre care s-a vorbit atâtea, generație martirizată, aș putea spune: răstignită. Cred că este bine ca Onorata Cameră să aibă puțină bună voință a ne asculta și pe noi, de oarece socotesc că, este bine ca astăzi conducătorii să știe care este zbuciumul, care sunt părerile, care este orientarea politică a generației, care, cu voia sau fără voia d-voastră, trebuie să vă urmeze mâine pe aceste bănci.

În orice caz țin să afirm de la început, că noi nu suntem o generație așa cum ne cunoașteți d-voastră dintr-o anumită presă. Noi nu urmărim decât să ne apărăm Patria sacră, Patria amenințată de viscolul furtunei, Patria părinților noștri și cuibul cald al acelor cari vin după noi. Și ca să fixez punctele cardinale, în scurt, voi spune: nu este nici o generație imorală, nu este nici una fără Dumnezeu, nici una republicană sau antiregalistă. Fixez aceste puncte în: Dumnezeu, Patrie, Rege, Familie, Proprietate și Armată, care să garanteze existența Statului Român.

- D. V. G. Ispir: Pentru aceasta puteți fi alături de noi.

- Dl. Corneliu Zelea-Codreanu: D-lor deputați generația aceasta a noastră trece ca o generație antisemită. Aș dori să știți că nu am venit să strig: jos jidanii, după cum cred că n-a făcut nimeni. Am observat însă un singur lucru, că de câte ori s-a pus aici problema naționalismului românesc, d-voastră ați privit-o și ați primit-o cu ilaritate și ați transformat-o, dintr-o problemă care este de un tragic fără pereche, într-o chestiune comică.

- D. V. G. Ispir: Cel puțin pentru această parte a Camerei, acest lucru nu este exact.

- Dl. Corneliu Zelea-Codreanu: Eu, d-lor, am să pun această problemă în câteva linii, pentru că sunt șeful unei mici grupări și trebuie să-mi dezvolt punctele mele de vedere. Am fost în Maramureș. În Maramureșul care este leagănul descălecătorilor noștri, al Moldovenilor - Maramureșenii sunt străbunii lui Ștefan cel Mare și Sfânt, domnul Moldovei. Și acolo, cu ocazia unui proces pe care l-am avut la Satu-Mare și la care a asistat și dl. prof. Cătuneanu, a venit un om bătrân cu plete albe și a făcut mărturie, în fața instanțelor judecătorești, de cele ce vă spun acum: «Noi Maramureșenii, suntem de viță boerească, și am avut moșiile noastre și munții noștri. Până la 1847 eram stăpâni. La 1848, când eram copil au venit cei dintâi jidani la noi în comună».

Și aici fac o mică paranteză. Eu nu întrebunțez cuvântul de jidan, pentru că să insult pe cineva. Eu le spun jidani, pentru că așa cred eu că se numesc ei și de altfel - mi se pare curios - este singura nație care fuge de numele ei propriu, de numele pe care îl are.

Pentru mine această populație, pe pământul țării mele - și rog să mă creadă toată lumea - atunci când eu am conștiința fermă că o atacă și că își caută loc pe propriul nostru teritoriu, pentru mine, vă rog să mă credeți, s-a deschis o luptă pe viață și pe moarte și, nu-mi arde să fac glume sau să insult pe cineva. Pentru mine este clar și precis: inteligentă sau neinteligentă, parazită sau neparazită, morală sau imorală, această populație este o populație dușmană aici pe pământul țării. Și eu înțeleg să lupt împotriva ei cu toate mijloacele pe care mi le va pune la dispoziție, legea și dreptul meu românesc.

Ei bine d-lor, și-mi spunea bătrânul acela:

«La noi, la 1848, au venit cei dintâi cincisecizeci jidani, pe care părinții noștri, văzându-i ruși și flămânzi, de milă i-au lăsat să stea la marginea moșiilor noastre. Astăzi la 1930 noi am pierdut 60, din cei 62 de munți. Noi Românii mai avem numai 2 munți, iar restul de 60 de munți sunt în stăpânirea jidanilor. Astăzi, noi ne-am retras și stăm sărmani și fără pâine la marginea moșiilor lor».

Ei bine, această situație din Maramureș se întinde și în Bucovina; această situație se întinde și în Moldova noastră unde bisericile se închid, unde altarele se dărâmă. Și eu vă întreb pe dvs., pe toți: Ce se alege de o nație căreia i se dărâmă altarele ?

Comerțul nostru a îngenuchiat. La noi, în Bârladul străvechi, în Bârladul care exporta mărfuri în Polonia sub Ștefan cel Mare, și exporta din Cetatea-Albă până la Constantinopol și Alexandria, la noi a mai rămas un singur comerciant român de manufactură.

Ei bine, d-lor, nu se poate neglija această problemă și nu se poate spune de nimeni, că ea nu este problema dominantă a politicii României moderne. Cu noi se săvârșește exact același lucru care s-a săvârșit cu Pieile Roșii din America de Nord: ne găsim în fața unei invazii străine și avem tot dreptul, și avem și datoria să ne apărăm Patria. Pe mine nu mă interesează cine vine, și mi se pare un lucru curios că atunci când veneau dușmanii cu arma să ne fure pământul nostru, noi încremeneam cu toții în tranșee, cu arma în mână, iar astăzi când arma s-a schimbat în bani și când aceștia sunt în stare cu banii lor să vină să ne cumpere țara, atunci nu mai este nimeni la noi care să protesteze?

Iată d-lor cum se pune această problemă.

D-voastră știți foarte bine că Pieile Roșii din America de Nord au dispărut încetul cu încetul în fața năvălirii anglo-saxone. Astăzi toată Europa îi deplânge și îi regretă pentru că au fost oameni de treabă, dar se zice: «ce să facem, au fost alții mai tari».

D-lor mă gândesc cu groază că, la un moment dat, Europa va avea să ne plângă și pe noi și pe urmașii noștri.

Iar în ce privește tinerimea noastră zbuciumată, care după cum v-am spus a fost răstignită pentru această idee, căci eu vin aici după 2 ani de închisoare nedreaptă, ei bine, vă spun d-lor, ce doriți d-voastră să facă acești tineri, cari au fost loviți de toți conducătorii de până acum? Doriți să ne luăm într-o bună zi traista-n băț și să plecăm în altă țară, pe alte meleaguri, ca să ne câștigăm pâinea și să găsim un refugiu de viață națională liberă? Noi nu vă cerem prea mult. Nu vă cerem decât un singur lucru: să ne lăsați aici, pe acest pământ, sub binecuvântarea ciolanelor părinților noștri.

D-lor, îmi pare rău că nu se vede absolut nimic pentru noi, nici măcar o licărire de speranță și nici o preocupare din partea conducătorilor acestei țări asupra problemei expuse mai sus.

Corneliu Z. Codreanu

Martie 4 decembrie 1931

COLȚUL DOCTORULUI

Ventuzele tratează nevralgiile și celulita

Durerile reumatice, răcelile, nevralgiile și, mai nou, celulita pot fi tratate cu ajutorul ventuzelor. Folosirea acestora ca tratament își are rădăcinile în medicina tradițională chineză, iar la noi este folosită pe scară largă în mediul rural. „Astăzi, tratamentul cu ventuze se utilizează doar în centrele de acupunctură, practica neavând mulți adepți printre cei tineri”, explică Mirela Vlaicu, kineto-terapeut la Institutul Național de Acupunctura.

Ventuzele seamănă cu niște pahare din sticlă groasă, cu marginea rotundă și netedă, pentru a nu pătrunde în piele. Cu ajutorul unui bețișor cu flacără se videază ventuza, după care se aplică pe locul bolnav. Atunci când sunt așezate corect, pielea este absorbită în interiorul lor și se învinețește ușor. „Pot fi aplicate doar pe zonele bolnave, altfel se desprind”, afirmă Mirela Vlaicu, „Cei mai mulți le lasă pe piele până se desprind singure sau până «se coc», cum spun bătrânii. Acum folosim și ventuze la rece, pe care le vidăm cu ajutorul unei supape”. - a mai adăugat aceasta. După scoatere, pielea se șterge cu spirit. Chinezii cred că în vidul din interiorul ventuzelor se acumulează și se descompune tot ce este rău în sânge, ceea ce are un efect benefic asupra organismului.

De fapt, ele stimulează circulația sângelui, care revine la normal după ce ventuzele sunt scoase. Kinetoterapeuta Mirela Vlaicu mai spune că ventuzele pot fi aplicate pe orice articulație cu condiția să existe suficient țesut subcutanat pe care să poată fi puse. Excepție face zona inimii.

Dr. Carmen Popescu

SPORT

STEAGURI ALBE ȘI FLORI DALBE

Într-o sâmbătă, după un nou „meci al păcii” acasă (0 la 1), jucătorii noștri parcă alergau în mâini, suporterii Politehnicii au umplut Piața Operei.

Porumbelii, bucuroși s-au cățarat pe burlanele palatelor din centrul urbei, construite în 1924, și ca niște seniori priveau admirativ la cei care răspuseseră la chemarea manifestelor împrăștiate în tot orașul: „Luptați pentru Poli !”.

Toți purtau steaguri alb-violete, asemeni sufletelor lor, împărțite între rai și iad. Știau și porumbelii, știau și suporterii, că se vindeau lui Iuda, sperând în arginți mincinoși, strălucitori ca Steaua Orbului, nici în Carul Mare, nici în Carul Mic.

Gulerății, de la Palatul de Justiție, șopteau că dacă o cauză aflată pe rol, nu se „solvetează” favorabil pentru domnul Iancu Becape, s-ar putea să auzim refrenul „Adio și n-am cuvinte !”...

Iar domnul Iancu, în fața cortului, la a cărui ușă își varsă în ultimul timp discursurile, va flutura în loc de steaguri alb-violete, steaguri albe și flori dalbe...

Și e normal, omul a venit să facă „performanță”, iar dacă nu poate să ridice steaguri colorate în cartierul rezidențial Sol-vento, ce rost are să-și strice bunătața de pricepere managerială pentru steaguri bicolore.

Intre timp jucătorii ne-au mai oferit un duș de ploaie rece de la Cluj, arătându-ne că și ei sunt dispuși „să lupte pentru suporterii”, în felul lor desigur, adică, purtând tot timpul steaguri albe și flori dalbe (echipa păcii) ...

Victor ENACHE

Ipoteze și ipotenuze

Dacii sub cenzură

Când am văzut ca istoricii nu vorbesc de regina Hestia (nici de regatul ei), că nu vorbesc de Zamolxe (și nici de regatul său), mi-am dat seama că „dacii sunt sub cenzură” și mi-am pus în cap să arăt, rupând tăcerea pe bază de documente, combătând teoria Roesleriană și altele fără nici un temei documentar, găsind izvoare informative încă din 6500-3500 î.e.n., publicată în cartea „Dacii de-a lungul mileniilor”, din vremurile societății matriarhale, înainte cu câteva milenii de cultură sumeriană, fiind printre primele din istorie.

Platon spune prin gura tracolui Socrate despre niște tăblițe triunghiulare de aramă ce au fost aduse de fecioarele hiperboreene. Pe aceste tăblițe se scria de sufletul despărțit de trup care se duce în Regatul lui Hades pentru judecată. Se știe că hiperboreenii locuiau în nordul Dunării, unde era cunoscută mina de la Baia de Aramă. Concepția despre nemurirea sufletului e Zamolxiană.

Toponimele din zonă dovedesc fără

tăgadă faptul că strămoșii noștri cunoșteau scrisul: Piatra Scrisă, Piatra Altarului, Dealul Scris, Piatra Dascălului, denumiri confirmate ulterior prin cele două tezaure de la Sinaia, în care scrierea străbună apare pe tăblițe de aur și în relief. Desigur că și Bela Ginele (frumoasele legi ale lui Zamolxe) apăreau pe plăcuțe de aur, argint sau aramă.

Existența pe teritoriul României din antichitate a unor cetăți dovedește ca aici era o populație stabilă. Studiile în acest sens au probat acest fapt: denumiri ca: Gâlma (movilă și cetate), în dealul Oltului, dealul Gâlmelor înșirate Tulcea, Gorganele Vâlcea, Gorgana Rîmnicu Sărat, Gorgani Prahova, Gorganul Teleorman și Buzău, Gorganele Brăila, Măgura Dorohoi și Iași, Măgura Padeș Mehedinți; Movila Mare Movilita Movileni Vaslui, Tismana etc... Peste 167 Movile, Măguri, Gâlme existente pe tot teritoriul.

Ștefan APENESCU

Românii, un popor strâșnat

Cea mai frecventă suferință a românilor este stresul, urmată de durerile de spate, dentare, indi-gestie, artrite (reumatism), potrivit unui studiu paneuropean realizat pentru prima dată și în România. Potrivit studiului, românii și maghiarii sunt mai afectați decât restul europenilor de probleme ale vezicii și incontinență. În legătură cu percepția standardului de sănătate, 62 la sută dintre respondenți au spus că standardul este bun sau excelent în Elveția (79 la sută), iar cel mai scăzut este în Rusia (34 la sută). Românii sunt, potrivit studiului, în proporție de 69 la sută, foarte sau destul de îngrijorați, în timp ce doar 29 la sută dintre ei nu

prea își fac griji în privința sănătății. Românii spun că au suferit în trecut cel mai mult de dureri de spate (67 la sută), de răceli, tuse și dureri de gât (59 la sută), dureri de cap (56 la sută) și probleme cu dinții (45 la sută). În privința durerilor de cap, românii sunt pe locul doi, după portughezi.

Mirela IANCU

Harism

Nebunia nu-i nebună
Dacă-n trâmbiță nu sună

— Giurca HARITON

Lethe

Pe Lethe corabia trece
Și suflete încă sunt vii,
În trupuri ce-au vrut să se-nece,
De oameni, femei și copii.

Pe Lethe cârmaciul oprește,
Nici când nu își iese din fire,
Și valul de apă tot crește,
Aici să venim noi, iubire.

Căci Lethe înseamnă uitare,
De toate, de toți și de tine,
De tot ce-i frumos, de ce doare,
De toată iubirea din mine.

La Lethe-am oprit prima oară,
Și-aș trece pe-acolo mereu,
Trecutul în mine să moară,
Să simt că nu mai sunt eu...

Victor ENACHE

Sfaturi pentru prietenul tânăr

Alegerea unei amante

Există în zilele noastre un grup numeros de femei care au fost măritate, dar care nu mai sunt. Divorțul le-a adus libertate. Aceste femei au iubit, au gustat dulceața și obida zilelor schimbătoare, au cunoscut decepția, dar încă sunt dispuse să iubească. Au în firea lor ceva curajos; sunt nesupuse, nu au cedat în fața vechilor robii.

Te aud spunându-mi: „Du-mă la aceste femei libere. Acolo voi găsi o amantă pe gustul meu și nu voi mai avea bătaie de cap cu nelipsitul soț.”

Nu, nu te voi duce la divorțate. Ești prea necopt ca să înfrunți aceste femei redutabile care și-au cucerit libertatea doar ca s-o piardă iar, definitiv. Ele poartă în suflet gustul teribil al absolutului. Cele mai multe cred în himere; s-au despărțit de soț pentru că ignorau arta de a trăi, care e făcută din concesi și compromisuri. N-au știut niciodată să danseze în echilibru pe firul întins între soț și amant. Dacă o asemenea femeie te iubește, își va imagina că își poate reface viața cu tine... Nimic mai istovitor și mai van decât să refaci viața altuia. E destul că trebuie să te îngrijești de a ta.

Sau, printre ele, vei întâlni femeia neînțeleasă, „eterna rănită”. Simți oare că ai vocație de infirmier? Vrei să-ți petreci tinerețea oblojind răni ce nu se vor vindeca niciodată?

Acum, când vezi în fața ta viața întinsă ca un ținut superb care așteaptă să-l străbați, nu te împovăra cu o femeie liberă. Ai accepta ca o femeie să violeze tihna casei tale la orice oră din zi sau din noapte, să-ți bată la ușă când tu, la gura sobei, te pregătești să petreci câteva ceasuri dulci de singurătate, ai accepta să-și aducă la tine papucii, capotul, obiectele de toaletă, sfârșind prin a petrece nopți întregi în patul tău?

Nu te-ai putea obișnui cu această rutină conjugală. Dacă vrei o viață în halat și papuci, ia-ți o nevastă legitimă. Dacă însă cauți plăcerile intense și efemere ale iubirii, fugi de femeile divorțate.

Claude ANET

Nu-i o Cină oarecare

Mă închin iarăși la Cina
Cea de Taină - mai presus -
Ce adună în Grădina ...
Ucenicii lui Iisus.

Nu-i o Cină oarecare
Cu Kristus nemângâiat
Ce-i privea pe fiecare:
- Cine-i, Doamne, necurat ?
- Eu sunt, oare, blestemat
Să-mi trădez Învățătorul,
Să fiu, Doamne, cel chemat
Ca să-mi vând Mântuitorul?

Un da Vinci când pictează
Sfânta Taină - o recrează ...

1.03.2007

Aurel JICMAN
Codruț JICMAN

“Dintre toți pictorii vechi,
Leonardo e cel mai modern”
(Hyppolyte Taine - 1828-1893).

Conspirația universală

Soarta națiunilor depinde hotărât de voința Marilor Necunoscuți

„Obiectivele primului război mondial nefiind în totalitate realizate, problemele naționale au continuat să determine lumea, înăsprind conflictul dintre național și internațional. Cine a studiat presa interbelică a putut observa cât de acerbă a fost bătălia naționalismului cu internaționalismul (de regulă identificat cu pericolul roșu al bolșevismului sau cu masoneria), cu manifestări și consecințe specifice în politică și în cultură (de exemplu, raportul dintre tradiție și modernitate constituie obiect de dispută pe tărâm politic și în artă), dar și în domeniile social-economice. Național-socialismul german, războiul civil din Spania, al doilea război mondial, mai apoi destrămarea imperiilor colonialiste și restructurarea întregii hărți politice a lumii au accentuat la maxim tendințele apărute după revoluția franceză și războaiele napoleoniene.

Revirimentul naționalismului azi are motivații vechi și noi. Deocamdată el duce la fărâmițarea unor state, pentru a fi probabil, mai ușor de realizat federalizarea europeană, un vechi deziderat masonic. Mai mult, după destrămarea fostului imperiu austro-ungar, iar de curând a U.R.S.S.-ului, apar și se ascut conflictele între minorități, ca un nou tip de „revoluție națională” având drept efect aceeași fărâmițare a statelor, revizuirea frontierelor etc.

Atunci când Hitler și-a stabilit obiectivele de a impune o nouă ordine în lume, el a opus vechiului concept de națiune pe cel de rasă, considerat mai încăpător pentru noi combinații geopolitice. „Plecând de la principiul națiunii - declara Hitler lui Hermann Rauschning - Franța a impus marea sa revoluție în afara frontierelor sale. Cu noțiunea de rasă, național-socialismul va conduce revoluția sa până la stabilirea unei noi ordini în lume.” Ofensiva tendințelor fasciste în Europa (deși nu numai aceasta) nu exclude posibilitatea regrupării pe criteriile enunțate (vezi și conturarea vechilor grupări germanism, slavism, disputele și războaiele arabo-israeliene etc.). Oricum conflictul dintre național și universal nu

e încheiat, iar ora veritabilei organizări mondiale nu a sosit încă. Se caută noi principii pentru o nouă ordine a lumii, în care echilibrul de forțe să fie înlocuit cu o guvernare mondială.

Domeniul religios - cel dintâi care a asigurat „universalizarea” („catolic” înseamnă „universal”) - oferă imaginea bătăliei pentru impunerea (sau refacerea) unei biserici unice, aceasta fiind dacă se poate, cea catolică. Mai mult, redesenarea hărții europene (după căderea Cortinei de Fier) se face și pe criteriul religiei sub puterea ei (unul dintre artizanii noilor structuri fiind chiar papa). Pe de altă parte, fundamentalismul islamic produce seisme tot mai îngrijorătoare. Un război din preajma noastră (având în centru același Sarajevo care a declanșat primul război mondial) etalează acest păienjeniș național-religios în

confruntare cu „puterea mondială” argumentând jocul ocult al „noii ordini”. Cu certitudine, atunci când se vor deschide arhivele secrete ale Vaticanului, istoricii vor putea descifra și dezvălui multe din misterele istoriei europene a veacurilor din urmă. Autorii care s-au ocupat de guvernele sau societățile secrete consideră că soarta națiunilor depinde hotărât de voința Marilor Necunoscuți. Cine sunt ei nu e ușor de aflat. Nici care e numărul lor. Dar existența lor nu mai face parte din literatura science-fiction, ci din realitatea cea mai palpabilă a timpului istoric. Cel puțin așa mărturisesc nu numai autorii unor cărți ci și importante figuri politice ale ultimelor secole.

Christine Ockrerit, care a realizat o carte-dialog cu unul din șefii serviciilor secrete franceze, declară apăsător: Da, există oameni care „știu”, care manipulează, care completează într-un mare joc în care noi suntem pionii.”

Cristian NEGUREANU

Îngerii negri ai proletariatului

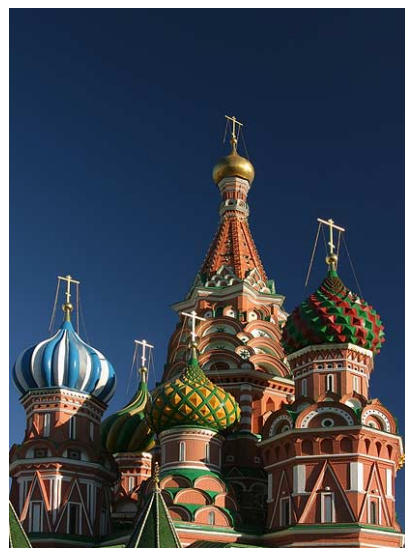

Funcția în care am fost propulsat mi-a permis să-i cunosc pe toți conducătorii bolșevici. O bună impresie mi-a produs Troțki — un lider capabil și talentat un orator excelent, cu o mare vervă agitatorică. În luările sale de cuvânt se pricepea sa găsească și să lanseze lozinci potrivite, mobilizatoare. Înflăcărate, patosul și entuziasmul său molipsea asistența. În ședințele Biroului Politic, unde nu era nevoie să pună prea mult patos vorbea reținut și la obiect, vădind o perfectă stăpânire de sine.

În această privință remarcabil a fost și episodul din 1927, cu „tezele lui Clemenceau”. Pe atunci, puterea se afla în totalitate în mâinile lui Stalin, care continuase zarva cu opoziția, dând „în vileag” pe „dușmanii ascunși”. La Plenara Comitetului Central din noiembrie 1927 în care Stalin a propus, în cele din urmă excluderea lui Troțki din partid, Troțki a luat cuvântul și, adresându-se grupului stalinist a declarat, între altele:

„Voi sunteți un grup incapabil de birocați. Dacă s-ar pune problema destinului țării sovietice și dacă ar izbucni un război atunci cu toții ați fi, realmente incapabili să organizați apărarea statului și să obțineți victoria. În momentul când inamicul se va afla la 100 km de Moscova, vom face ceea ce a făcut, la vremea sa Clemenceau, și anume: vom răsturna guvernul și preluarea puterii, noi, pe lângă aceasta îi vom împușca până la unul pe toți cei ce compun această bandă obtuză de nulități birocratice, care a trădat revoluția. Da, asta vom face. Și voi, de asemenea, ați vrea să ne împușcați, dar vă lipsește curajul. Noi, însă vom îndrăzni, căci aceasta va fi condiția obligatorie a victoriei. În această cuvântare a lui Troțki, există, firește o mare doză de naivitate, ca și o anumită necunoaștere a lui Stalin; dar cum să nu-ți ridici pălăria în fața unui asemenea om?”

Grație temperamentului, curajului și fermității sale, Troțki era, fără îndoială, omul potrivit al momentelor critice; de fapt, el își asuma mari răspunderi și ducea acțiunile la bun sfârșit. Tocmai de aceea, el a jucat un asemenea rol în timpul revoluției din octombrie, când a fost realizatorul indispensabil al planului leninist de cucerire a puterii; Stalin se ascundea pe undeva, iar Zinoviev și Kamenev, când s-au aflat în fața riscului major au bătut în retragere și s-au pronunțat împotriva căii revoluționare; Troțki, în schimb, a mers până la capăt și a condus acțiunile cu îndrăzneală ...

Boris BAJANOV

CIOCNIREA MEA CU ILIESCU

Acolo, la MAN, am avut un șoc când mi-am dat seama că operațiunile Armatei se aflau în mâinile a doi generali: Gușă Ștefan, abia întors de la Timișoara, unde încase în sânge rebeliunea, și Vlad Iulian, șeful Securității. Iliescu mi-a spus că cei doi cooperau perfect, ceea ce nu mă mira: amândoi fuseseră membri ai Comitetului Central, bucurându-se de întreaga încredere a lui Ceaușescu. Să lași însă soarta revoluției în mâinile celor doi mi s-a părut un lucru incredibil, căci îl cunoșteam bine pe generalul Vlad din timpul celor două luni de arest și investigație la Securitate. El era de departe cel mai inteligent și șiret general, cu un cap deasupra celorlalți. De aceea, primul lucru pe

care l-am cerut a fost să testăm loialitatea lui, solicitându-i să facă o declarație la Televiziunea Română cu un ordin explicit dat trupelor sale să înceteze imediat focul, să depună armele și să se predea Armatei. Am scris cu mâna mea un bilet în care figura fraza-cheie: „încetați focul și predați-vă Armatei”. Generalul Vlad nu s-a dus la Televiziune, a dat o simplă declarație de solidarizare cu revoluția la radio, dar a omis să dea ordinul respectiv securiștilor. În aceste condiții, am cerut în seara de duminică, 24 decembrie, să aibă loc un Consiliu de Război, în care să am o confruntare directă cu generalul Vlad. Am întâlnit oarecare rezistență printre camarazii din Front. Nici Iliescu n-a fost de acord, susținând că se înțelege foarte bine cu cei doi generali. I-am spus atunci că, dacă cererea mea nu este acceptată: „Dragă Ioane, eu îmi iau pălăria și plec. Eu nu pot coopera cu șeful Securității. Dacă tu poți, este privilegiul tău”. M-am dus însă la generalul Militar și ședința a fost convocată pentru aceeași seară la ora șapte. Ședința a început la timp, în prezența a șapte sau opt generali, plus Iliescu, Roman și cu mine. Consiliul a început cu un raport al generalului Gușă despre situația militară. Raport sumbru.

Silviu BRUCAN

UN DOCUMENT RARISIM

Publicăm pentru întâia dată un extras din scrisoarea trimisă, de către studentul aromân, Vasile G. Barba, profesorului Nicolae Iorga, cu rugămintea de a fi publicată în „Neamul românesc”. Protestul, trimis în ziua când a preluat puterea Ion Antonescu, fusese, însă, tardiv. Tratatul de la Craiova în anul 1940 - în luna august, până la 7 septembrie. Documentul acesta este arhivat, împreună cu un extras din „Tratatul de la Craiova”, la „Centrul european de studii aromâne” de la Universitatea din Freiburg Br./Germania.

Dobrogea protestează

Dobrogea de Sud este vândută pentru a obține drept preț „prietenia” (?) bulgară!

Conducătorii noștri nu protestează. Ei renunță definitiv la țara lui Mircea.

Înțelegem situația guvernului care, aflat în strâmtoare, este silit să facă cesiuni teritoriale și bulgarilor, dar nu putem înțelege poziția în care s-a situat.

Cine renunță de bună voie azi, mai poate, mâine, cere înapoi? Mai mult: cedând bulgarilor Cadrilaterul, prin „tratative amicale”, nu recunoaștem prin aceasta, un neadevăr -dreptatea cauzei lor?!

Cedând Cadrilaterul, nu se profanează și memoria lui Ferdinand I întregitorul, a cărui statuie mândră a fost așezată să fie de veghe - nu e decăt un an de atunci - în inima Dristorului nume de puternică rezonanță pentru noi, numele unei cetăți a lui Mircea?

Nu se face operă de trădare națională renunțându-se pentru totdeauna la acest colț de țară, care fusese destinat să fie ultimul cămin al nefericitorilor macedo-romani, evacuați acum din gospodăriile lor, pe care cu trudă și vrednicie, timp de 15 ani, le-au ridicat în tot cuprinsul Cadrilaterului, schimbând cu desăvârșire înfățișarea satelor turco-tătărești? ...

... Cum să renunțăm, pentru totdeauna, la cele 2 județe, pe care se pare că n-am știut să le prețuim îndeajuns, la bogățiile cărora bulgarii conștienți le spun „Zlatna Dobrogea”/ „Dobrogea de aur”!? Târguim Cadrilaterul leagăn de civilizație dacă, în care și semnele de străveche viață romană ies la iveală?!

Pierdem ținuturile unde stăpâna din cetatea lui, Abritus, regele dac Cotiso, a cărui prietenie împăratul August știa s-o prețuiască!.

Se duc cu Cadrilaterul și nesecatele bogății despre care pomenesc și inscripțiile romane! Într-una din ele, se spune că, nu de puține ori acest ținut denumit „Horrorum Ceresis” „Hamarul zeiței Ceres”, a îndestulat lipsa de pâine a Romei.

Guvernul Gigurtu și-a asumat o grea răspundere în fața istoriei, renunțând prin tratative, la acest colț de țară, pe cât de bogat, pe atât de românesc și asupra căruia bulgarii nu pot invoca nici un drept serios argumentat.

Astăzi în fruntea poporului român se află generalul Antonescu. Român și soldat va ști să găsească - dacă nu e prea târziu - o soluție care să spele o astfel de rușine. Tratatul de la Craiova trebuie să se întrerupă. Ele nu pot continua decât călăuzite de alte norme: de egalitate, nu de înjosire națională pentru noi.

Să nu se mai dea nici o palmă de pământ românesc! Destul a fost biciuită mândria neamului nostru.

Problema schimbului de populație (bulgarii colonizați în Dobrogea în perioada 1885-1912 să fie primiți în Bulgaria iar aromânii din Bulgaria să fie primiți în România) și numai ea, să fie dezbătută la Craiova.

Pașnic, echitabil și ușor, numai așa se poate soluționa „diferendul” româno-bulgar.

Și ei au fost oameni ...

„Măte, înțelepciunea, ochiul tovarășului Gh. Gheorgiu-Dej erau pretitundeni, stimulând, îndreptând, trezind entuziasmul. Prezent la toate creațiile patriei noastre, el urmărea cu bucurie marile uzine ale construcției socialiste, înflorirea științelor și artelor, progresul culturii...” (acad. Gh. Ionescu-Sisești);

„În lungul șir de eroi pe care poporul îi venerază și-i va venera mereu, a căror pildă devine și rămâne o componentă a patrimoniului spiritual al poporului. În șirul lung de bărbați care și-au închinat cu un total devotament viața și toate forțele măreței cauze a eliberării și fericirii omului, numele scump al tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a înscris demult ca simbol al celor mai nobile trăsături ale poporului din care s-a născut...” (Titus Popovici);

„Stau și plâng, condeiele al meu, pe un mormânt revoltat, ca ziua s-a stins și pământul, care a primit în el unul după altul pe Domnitorii noștri, a cutezat să primească și țărâna scumpului tovarăș al neamului românesc, scufundat în cea mai cumplită jale” (Tudor Arghezi);

„Suntem zguduți de cumplită știre a morții tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej - conducătorul de stat și de partid al cărui patriotism, a cărui înflăcărată credință revoluționară, a cărui voință de fier, a cărui minte genială și a cărui bunătate fără margini ne-a fost, în acești douăzeci de ani, farul călăuzitor și îndemnul neobosit pentru opera care a schimbat înfățișarea patriei, viața poporului nostru și viața fiecăruia dintre noi” (Zaharia Stancu).

Dan PETCU

Caraman și recuperarea emigranților

Pentru a depista exilații susceptibili să revină în țară, rețeaua Caraman a recurs masiv la manipulare. Dan Iacobescu a dezvăluit că antena pariziană a provocat multe conflicte și suferințe în cercurile exilaților.

Iată un caz: Virgil E. s-a născut în 1906 la Bacău și a devenit jurist. Când războiul s-a abătut asupra Europei de Est. În 1941, el era căsătorit de câteva luni. Soția lui, Ileana, tocmai născuse o fetiță, pe care o botezaseră Marina. Atașat ideilor liberale, Virgil nu împărțea concepțiile fratelui său, Lascăr, care era membru al partidului comunist. În 1946, soția lui Virgil a născut doi gemeni. El și-a părăsit familia și a plecat din țară în 1947, stabilindu-se la Paris. La vremea aceea, în București procesele se țineau lanț, iar veștile circulau greu. Virgil a aflat totuși că soția lui era judecată pentru spionaj. Ileana nu avusese, de fapt, nici un fel de activitate subversivă, dar noul regim din România voia în acest fel să-i dea de înțeles lui Virgil că nu-i era pe plac militanșismul lui anticomunist de la Paris. Femeia a fost condamnată la doi ani de muncă forțată și trimisă la Canal, alături de 50.000 de deținuți. Judecătorii au încredințat copiii fratelui lui Virgil, Lascăr.

Devenit o figură marcantă a exilului românesc din Franța, Virgil s-a bucurat de o relativă liniște preț de zece ani. Cîteva mesaje clandestine i-au dat de înțeles că soția lui făcea față condițiilor din lagăr. Din aceleași surse a aflat că fratele lui o înfiase legal pe Marina, fiica lor mai mare.

Măsura aceasta îi permitea adolescenței să meargă la liceu, care îi fusese interzis până atunci, ca oricărei «fiice de reacționar».

Totul s-a schimbat în 1961, după implantarea discretă la Paris a grosului rețelei C a r a m a n .

Căpitanul Iacobescu a mărturisit că Virgil a avut un prim contact cu Securitatea în apropierea locuinței lui chiar în acel an. A fost abordat de Mihail Georgescu, în mod oficial, secretar doi al ambasadei, care s-a prezentat totodată ca împuternicit al Direcției generale a Controlului emigrației de la București. După spusele lui Iacobescu, ofițerul român îi ceruse lui Virgil să-și modereze atacurile la adresa regimului din țară. În plus, îi propusese un târg: dacă expatriatul se arăta înțelegător, soția și copiii lui aveau să primească viza pentru Franța.

Și acum, patru elemente. Marin Negrea, secretar doi al ambasadei și ofițer activ, l-a întâlnit frecvent pe Virgil începând din 1962. Soția exilatului a sosit la Paris cu cei trei copii ai lor în ianuarie 1963. Fratele lui Virgil, Lascăr, a venit în Franța în 1965. Vizita a fost scurtă, și putem presupune că Virgil ar fi suferit dacă Lascăr ar fi dorit să plece la București luând-o pe Marina cu el, ceea ce, din punct de vedere legal, era perfect posibil. În 1968, operativul Negrea dispăre. Cel care îl înlocuiește, întâlnindu-se cu Virgil vreme de un an, este Mihail Ilie, prim consilier al Ambasadei Române în Franța și ofițer acoperit al Securității.

CE-AR FI FOST ?

Dacă google e barometrul interesului pe Internet, atunci Adolf Hitler are o cotă de 40 de milioane. Care ar fi fost soarta Germaniei, dacă ar fi murit în 1939 ? Pentru că ce a realizat el după 1933 a depășit cu mult ceea ce a obținut pe plan extern Bismarck. Pe plan intern, el lichidează șomajul și face ziua de 1 mai sărbătoare. Economia, cultura, știința și tehnica se înviorază după ce el reface demnitatea națională călcată în picioare la Pacea de la Versailles 1919. Austriac, de origine modestă, tatăl vameș, Hitler cade la examenul de admitere la Arte Plastice. Dar la Viena își formează, marginalizat fiind, un program revoluționar contra marxștilor, evreilor și burgheziei. Pleacă la München, este voluntar în armata germană, victimă a gazelor de luptă și obține Crucea de Fier II. După război transformă Partidul Muncitoresc German într-o „Mișcare” național-socialistă a muncitorilor germani. Combate democrația. Puciul său eșuează și ajunge în pușcărie unde dictează Mein Kampf, o ofertă politică de o surprinzătoare sinceritate. Eliberat înainte de termen ajunge la putere totuși pe cale democratică cu ajutorul burgheziei, care-l folosea împotriva comuniștilor. Consecvent, cei din stânga, marxștii și evreii sunt persecutați și internați în lagăre. Burghezia, nobilimea, devine național-socialistă, astfel că Hitler era corupt de cei de dreapta. Exterminarea „paraziților” îi privea numai pe handicapații „arieni”. 1/3 din evrei emigrează. Holocaustul nu poartă direct semnătura lui Hitler. Elita național-socialistă era antisemită, nu mai avea nevoie de așa ceva. Oricum Lagăre de exterminare n-au existat în Germania, ci numai în est. În războiul cu „iudeo-bolșevicii” ruși, poziția anglo-saxonilor era hotărâtoare. Premisa că „verișorii” anglo-saxoni vor fi de partea „arienilor” germani și nu de partea slavilor „inferiori” a fost falsă. Stalin se aliază și cu „rasa superioară” și cu anglo-americanii anticomuniști și ocupă astfel jumătate din Europa. În Berlinul înconjurat de Armata Roșie, Hitler face un bilanț în fața fruntașilor Mișcării sale. Pe cei din stânga, marxștii, evrei, i-a lichidat, dar pe burghezi, pe nobili, i-a uitat. Un păcat de neiertat ! Cei de dreapta, erau oamenii de ieri, fără elan revoluționar sau chiar trădători.

Stalin nu s-a lăsat orbit de aparențe și a învins. La sfârșitul vieții, Hitler, își exprimă regretul că în România s-a bazat pe regele depășit de vreme, pe anturajul său corupt și reacționar, care l-au arestat pe conducătorul armatei și l-au predat la comuniști (!), în loc să promoveze forțele revoluționare tinere. E o ironie a istoriei că în România, reacționarii și corupții, împreună cu cei de dreapta, adică liberalii, conservatorii, ex-regele și trădătorii de ieri, sunt și astăzi la putere sau reîmproprietăriți. În timp ce 90% din tineret vor să părăsească țara. Succesele lui Hitler s-au pulverizat în război: 50 de milioane de morți. La întrebarea ce ar fi fost dacă Hitler murea în 1939, nu există un răspuns. În ceea ce privește România, după 1989, ea a revenit la cutumele balcanice, care l-au corupt și pe Hitler.

Prof. dr. Viorel Roman,
consilier academic la Universitatea din Bremen, Germania

Întrebarea întrebărilor

Am tot ezitat, dar până la urmă ne punem și întrebarea cea mai importantă. Altă posibilitate de a ne vindeca de ea nu este decât aceea de a o face publică, cu orice risc, îndeosebi cu riscul de a exagera, de a bate câmpii. Ne asumăm acest risc: suntem primii care ne-am bucura dacă ni se va demonstra că fabulăm, că inventăm primejdii inexistente.

Iată întrebarea: această tot mai vizibilă diversiune care este teza Holocaustului din România, cu tot ce decurge din ea, inclusiv exorbitantele sume pretinse ca despăgubiri, ca daune, nu cumva are drept principal scop să-i dezorienteze pe români și să-i împiedice să-și dea seama, să realizeze că, de fapt, în loc să se apere de acuzațiile ce li se aduc, normal și conform cu realitatea ar fi ca ei, românii, să ceară socoteală evreilor, inclusiv despăgubiri materiale să ceară pentru răul pricinuit țării românești și neamului românesc de evrei ca Ilie Moscovici, Ana Pauker, Leonte Răutu, Alexandru Nicolșki, Silviu Brucan, Moses Rozen, Benjamin Franklin Peixotto și Adolphe Cremieux, și mulți, mulți alții? Rău pricinuit cu bună știință, în cadrul unor programe și strategii

Adolphe Cremieux

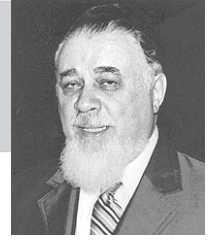
antiromânești, mai mult sau mai puțin subordonate proiectului Israel în România (sau Noul Canaan în România, cum recent îl numea un publicist evreu sub pseudonimul Paul Negureanu). Acest proiect e timpul să fie pus în discuție publică, inclusiv în cadrul organismelor internaționale cât de cât abilitate să dezbată un subiect atât de inedit, de neobișnuit, o cauză atât de atipică și de aberantă de la comportamentul normal, legitim, al popoarelor și statelor.

Proiectul Israelul în România e timpul să fie cunoscut de toată lumea, cu toate consecințele pe care le-a declanșat de-a lungul anilor. Să fie cunoscut și declarat în mod oficial, de instanțele politice, juridice și morale, drept crimă împotriva umanității, tentativă de genocid la adresa poporului român. O crimă de neiertat, pentru care trebuie cineva să dea socoteală în fața comunității internaționale, în fața poporului român.

Ion COJA

Din amintirile unui RABIN

„Nu facem Gerut“

Febuia să fii atent la cei care căutau să treacă la iudaism, numai dintr-un singur motiv: voiau să plece în Israel sau în Statele Unite, în Germania sau Canada, în căutarea de beneficii materiale. Neobținând vizele de plecare din România și știind că evreii puteau să părăsească țara, se decideau să devină evrei. Plănuiau să facă întâi abia în Israel, iar apoi să se mute în altă parte. Nu religia, ci dorința de trai mai bun era motivul lor real.

Am refuzat întotdeauna să permit Beit-Din-ului de la noi să fie folosit în asemenea scopuri, să fie transformat într-un port de plecare pentru călătorii în Statele Unite. Nu puteam accepta asemenea aranjamente, atât pentru rațiuni politice, cât și religioase. Consideram folosirea religiei în acest chip drept „Operațiunea Minciună”, cu care n-am vrut niciodată să fii asociat.

Unii mergeau foarte departe în încercarea de a mă convinge pe mine și Beit-Din-ul că sunt evrei și că trebuie să li se acorde vize de ieșire. O femeie în vârstă, și măritată, pe deasupra, mi-a spus o întreagă poveste despre un „păcat” din tinerețe cu un evreu, voind să-mi demonstreze astfel că băiatul rezultat dintr-o asemenea legătură este evreu. Dincolo de faptul că mințea cu nerușinare nu știa, desigur, că în legea iudaică numai mama acordă calitatea de evreu, iar nu tatăl. A plecat de la mine dezamăgită. Altul a plătit o imensă sumă de bani ca să mute osemintele tatălui său dintr-un cimitir creștin într-unul evreiesc, pentru a pretinde că este evreu. Nici el nu a reușit să mă convingă. Minciuna a fost evidentă după câteva întrebări elementare. „New York Times” a publicat o notiță în legătură cu opoziția mea la convertirile de creștini și a menționat că la ușă am un afiș pe care scrie: „Nu facem Gerut” (Nu se admit convertiri la iudaism).

Dr. Moses ROSEN

Unirea religioasă o trădare?

Prin pacea de la Karlowitz (26 ianuarie 1699), Transilvania a intrat sub stăpânirea austriacă. Imperiul habsburgic era un conglomerat statal, care avea ca elemente de coeziune catolicismul, dinastia, absolutismul monarhic, puterea militară comună și birocrația. Dintre cele patru religii recepte precizate în „Diploma leopoldină”, catolică, calvină, lutherană și unitariană, religia catolică era cea mai slabă în Transilvania. Prin „Approbatăe Constitutiones” legi menținute de „Diploma leopoldină”, poporul român și religia lui ortodoxă erau considerate doar „tolerate” în Transilvania. „Noțiunea medievală de națiune (națio), designând grupuri, sociale sau etnice, privilegiate, a evoluat, primind înțeles național, în raporturile sociale existente însă, cuprinzând în națiune întregul popor, dar excluzând de la drepturile politice pe cei neliberi. Cele trei națiuni unite în 1437, nobilii, secuii și sașii, nobilimea fiind, fie prin origini, fie prin asimilare, în covârșitoare parte maghiară, au devenit ungurii, secuii și sașii. Noile națiuni și-au delimitat și teritoriile, și-au împărțit între ele toată întinderea țării: scaunele secuiești le socotesc «pământ secuiesc», pământul regesc «pământul săsesc», iar comitatele, în stăpânirea nobilimii, «pământ unguresc». Românii, deși cei mai numeroși și mai vechi în Ardeal, au fost lăsați fără „terra” și „Diploma leopoldină” nici măcar nu-i amintea, de parcă nu ar fi existat. Dacă ar fi reușit să-i câștige pe români de partea catolicismului, Viena ar fi realizat nu doar întărirea, ci și preponderența catolicismului în Transilvania, pe de o parte, iar pe de alta ar fi obținut și un instrument de constrângere la fidelitate a națiunilor politice, oricând gata, pentru interesele proprii, să îi trădeze pe Habsburgi. Iezuiții, ostași religioși și politici, maeștri în arta persuasiunii, înșelătoriei și ademenirii, se vor pune în mișcare în Ardeal, pentru a-i atrage pe români la catolicism.

Mircea BĂLAN